

M. M. THEODORA

DANSÂND PRINTRE MONȘTRI

Poezii scrise de Diana Rus



București, 2025



Dansând printre monștri

ISBN: 978-630-307-113-8

Tehnoredactare: Manuela STOICA

Ilustrații: M. M. THEODORA

Editor: Roxana MĂCIUCĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

THEODORA, M. M.

Dansând printre monștri / M. M. Theodora. - București : Neverland, 2025

ISBN 978-630-307-067-4

821.135.1

Autor: M. M. Theodora

© 2025 pentru prezenta ediție: Editura Neverland

Această carte este protejată prin copyright și nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără permisiunea scrisă a deținătorului drepturilor de autor.

Editura Neverland este membră a Grupului Editorial Universul Juridic

Tel.: +40 21.314.93.15; +40 790 557 986

editura@neverland.ro

www.neverland.ro



www.facebook.com/editura.neverland



Comenzi online:

Librăria UJmag

tel.: 0733.673.555; 021.312.22.21

www.ujmag.ro



www.facebook.com/ujmag


Înger pierdut

Întunericul este al nostru regat
Și totul în lume este-ntunecat.
Îngeri corupți se vor ridica
Și cei dreپți nu vor scăpa.
Întunericul cade peste lumină
Și creaturi cu chip de oameni
Preiau controlul și cu rău se-mbină.
Tu, înger pierdut, cu cin' te-asemeni?





1

 rivirile lor întâlnesc prada. Știu că vor mânca bine a doua zi. Animalul roșcat se distrează cu un șoarece adus de ei pentru a-l ține ocupat cât își pregătesc arcurile.

Și-au mascat mirosul, vântul bătându-le în față. Ce n-au anticipat este că șoarecele ar putea să scape, ducând vulpea exact în direcția opusă a vântului care le purta mirosul. Când sunt aproape să tragă, blana roșie se oprește, amușinând aerul. De la înălțime, Faye își fixează ca țintă inima animalului, dar săgeata abia atinge blana vulpii, trecând razant pe deasupra ei. Animalul se ferește, zbughind-o pe cărarea din pădure.

Enervată, se dă jos din copac și începe să urmărească vulpea, având grijă să nu calce pe potecă. O urmărește cu arcul în mână, luna luminându-i calea printre copaci. Când aproape o ajunge din urmă, un strigăt o oprește. Se întoarce, urmărind vocea prietenului ei, boscorodindu-l în toate felurile posibile, având în vedere că a ratat prada din cauza nesăbuiței lui.

— Faye... puțin ajutor?

— De câte ori să îți spun să nu urmărești o vulpe *immergere* pe jos dacă nu știi pe unde a luat-o?!

— Dar am crezut că am văzut-o... E întuneric. Printre copaci, m-aș fi mișcat mai încet.

— Ei bine, acum nu te mai miști deloc, pufăie Faye exasperată.

Își prinde părul blond și lung într-o coadă și scoate frânghia cu cârligul pentru a-l ajuta pe Torud să iasă din nămolul care îi acoperă șoldurile.

De când a avut loc Marea Schimbare, de când majoritatea oamenilor au căpătat noi forme și puteri peste noapte, nici animalele nu mai sunt la fel. Multe dintre ele fuseseră lovite de o putere întunecată, dezvoltând noi abilități, iar altele căpătaseră o înfățișare complet diferită. Unele vulpi, numite *immergere*, crescuseră în înălțime, iar când se simțeau amenințate și fugeau din calea inamicului, pământul se cutremura în urma lor, înghițind în adâncul său pe oricine le urmărea.

Torud înjură printre dinți, în timp ce se agață de frânghie.

— Ești un luptător foarte bun, dar vânătoarea de noapte nu ți se potrivește.

După alte câteva ore de vânat, cu siguranță trecute de miezul nopții, cei doi se îndreaptă spre casă cu niște iepuri normali, urmând ca a doua zi să le vândă blana jupuită de pe animale croitoreselor din vestul orașului Vilarosse.

Consumul de carne provenită de la orice animal care trecuse prin astfel de schimbări este interzis în orașele din Regatul Oamenilor, vorbindu-se despre cum te-ar putea transforma într-o creatură, într-o himeră. Sunt doar mituri create să sperie oamenii.

Faye și Torud nu cred balivernele scoase pe gură de orice țăran care le iese în cale, vânaând vulpi *immergere* și căprioare *negrit* care sunt de mărimea unui cal negru.

De când gustaseră prima dată astfel de carne oferită de un vânzător de la granița cu Teritoriul de Tranziție și nu pățiseră nimic, cei doi începuseră să vâneze singuri. Bineînțeles că nu

reuşeau mereu să se întoarcă acasă cu ceva atât de greu de găsit, dar, și când o făceau, aveau parte de o adevărată delicatesă.

— Hai să dormim câteva ore, îi spune Faye lui Torud, ochii căprui stăruind asupra lui.

— Lângă râu, trebuie să mă spăl.

Când ajung la râu, aruncă traistele pline cu ce au prins la baza unui copac. Băiatul își scoate hainele murdare, îndreptându-se către apă.

Nu e prima dată când îl vede dezbrăcat. Razele lunii îi joacă pe piele, pronunțând fiecare mușchi. E destul de slab, dar mușchii îi sunt bine definiți.

Lumina îi scoate în evidență nuanța de viridină a ochilor. Ce-i drept este cel mai bun prieten al ei, dar cine a zis că nu îi poate admira toate calitățile? Faye se întinde pe pătură, susurul ușor al apei adormind-o precum o baladă a unei fete uitate într-un colț de lume. Uneori, poate să jure că apa îi vorbește, că îi spune ce se petrece de cealaltă parte a pământului. Iar ei îi place să asculte.

* * *

O trezește o vibrație. Nu e o vibrație, e un bâzâit. În liniște, îl trezește pe Torud, care își trage rapid pantalonii de schimb pe care îi are la el.

Privesc împrejur, își duc instinctiv mâinile pe pumnalele de la brâu. Bâzâitul se aude din ce în ce mai tare, vibrându-le în piept. Printre crengile copacilor se ivesc două lumini verzi. Faye încearcă să investigheze mai îndeaproape,

dar Torud sare peste ea. Corpul lui o acoperă, simțindu-i căldura prin hainele subțiri. O rază de lumină trece pe deasupra lor fără să îi atingă.

Adrenalina o cuprinde. Cei doi rămân ghemuiți. Faye ia proviziile, în timp ce Torud calculează cât ar mai avea până să îi ajungă din urmă. Bâzâitul continuu o zgârie pe creier. Nu a mai fost niciodată într-o astfel de situație.

Torud, da, dar a scăpat datorită părinților lui care s-au sacrificat pentru el. Copelnițele le-au atacat ferma când ei se plimbau în grădina plină cu flori. S-au aventurat puțin mai aproape de pădure, iar licuricii de mărimea capului unui urs și-au făcut apariția.

Creaturile aparent inofensive nu reacționează decât la lumină, e senzorul lor. Cei mai mulți care intră în raza lor de acțiune nu trăiesc ca să apuce să-și spună povestea. Se zice că emit o lumină puternică, arzătoare atunci când, odată depistată, prada rămâne neclintită, fie și pentru câteva secunde. O lumină ce arde prada efectiv, topindu-i ochii, fața, creierul, oasele până nu mai rămâne nimic din ea.

Chiar și acum, în unele nopți, Torud visează fețele desfigurate ale părinților lui devorați de monștrii pădurilor. E o moarte înfiorătoare, de nedescris. Faye nu o dorește nici celui mai mare dușman. Știe că prietenul ei nu va uita niciodată ce s-a întâmplat în seara aceea, dar acum trebuie să nu se lase împietrit de frică și să acționeze.

După ce coboară în liniște pe cărarea de pe malul râului, cei doi privesc pentru ultima dată în spate, în timp ce razele de lumină ale copelnițele trec de mai multe ori pe deasupra lor. Faye și Torud își întorc capul spre poteca pietruită, pregătiți de drumul lung ce îi așteaptă.

— Fugi! Nu te uita înapoi, voi fi chiar lângă tine. Nu ne oprim până la graniță.

Faye aprobă din cap și așteaptă semnalul. Și fuge, fuge cât o țin picioarele, inima bubuindu-i în urechi, acoperind bâzâitul creaturilor.